

ὑπέχει εὐθύνην) Θήρ. Ἀδασσαδούρου κεφαλὴ ποτὲ κομμὸ δὲν ἔχει (δὲν ἀποκόπτεται. Συνών. τῇ προηγουμένῃ) Ἀπύρανθ. || Ἄσμ.

Κ' ἐμήνυσά τοῦ το κ' ἐγὼ μὲ τὸν ἀδασσαδῶρο

Κρήτ. 2) Ἐργάτης μεταλλείου μεταφέρων μετάλλευμα Κύθν.

ἄμπαστος ἐπίθ. Θράκ. (Σηλυβρ.) κ. ἄ. ἄδαστους Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. μπάστος <μπάζω.

Ὁ μὴ συσταλὴς διὰ τῆς κατεργασίας ἐν τῷ ὕδατι, ἐπὶ μαλλίνου ὑφάσματος: Ἀμπαστο παννὶ Σηλυβρ. Ἀδαστους γρίζους Ἰμβρ.

ἀμπατζήδικο τό, Ἀθῆν. — Λεξ. Βλαστ. ἀδατζήδικο Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) κ. ἄ.

Τὸ οὐδ. τοῦ ἐπιθ. ἀμπατζήδικος οὐσιαστικοποιηθέν.

Τὸ ἐργαστήριον τοῦ ἀμπατζή, ἥτοι τοῦ κατασκευάζοντος καὶ πωλοῦντος ἐνδύματα ἐξ ἐρέας.

ἀμπατζῆς ὁ, σύνθηθ. ἀδατζῆς πολλαχ. ἀπατζῆς Πελοπν. (Μεσσην.) ἀπατζῆς Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *abadci*. Ἡ λ. καὶ τὸν 17ον αἰῶνα Πβ. Δελτ. Χριστιαν. Ἀρχαιολ. Ἐταιρ. 5 (1896/9) 79.

Ὁ κατασκευαστὴς ἢ πωλητὴς ἐνδυμάτων ἐξ ἐριούχου ὑφάσματος. Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. Προπ. (Πάνορμ. κ. ἄ.)

ἀμπατζίτικος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀμπατζῆς καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτικος.

Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀμπατζῆν: Κλωστή ἀμπατζίτικη Πελοπν. (Κορινθ.) Παννὶ ἀμπατζίτικο (τὸ στενὸν) Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

ἀμπατος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄδατος Κρήτ. ἄμπατε Τσακων. ἀνέμπατος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μπατός <μπαίνω. Πβ. μεταγν. ἐπίθ. ἀνέμβατος.

1) Ὁ μὴ εἰσελθὼν Κρήτ. Τσακων. 2) Ὁ ὅλως ἄζυμος, ἐπὶ ἄρτου Κύπρ.: Ψομὴν ἀνέμπατον. Πούλ-λα ἀνέμπατη (πούλ-λα = μικρὸς ἄρτος). Ἀνέμπατα ξεροτήνα. β) Ὁ μὴ ὑποστάς τὴν ἐπίδρασιν τῆς ζύμης ἐπαρκῶς Κύπρ.: Ψομὴν - ζυμάρην ἀνέμπατον. Τὸ ζυμάρην 'ποὺ τὴν κρυάδα νῆμεινεν ἀνέμπατον. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀμπάητε.

ἀμπαχτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄδαχτος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. μπάχτι.

Ἀτυχής, δυστυχής. Συνών. ἀκλῆρος 2, ἄμοιρος 1 β, ἄτυχος, δύστηνος, κακόμοιρος, κακορρίζικος, κακότυχος.

ἀμπεγέντιστος ἐπίθ. ἐνιαχ. ἀδεγέδιστος Ἀνδρ. Κρήτ. κ. ἄ. ἀπεγέντιστους Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀπεέντιστος Ἡπ. ἀπέέντητος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μπεγεντιστός <μπεγεντίζω, παρ' ὃ καὶ πεγεντίζω καὶ πεγεντιῶ.

Α) Παθ. 1) Ὁ μὴ ἀρέσκων, ὁ περιφρονητέος Κρήτ. Λυκ. (Λιβύσσ.) κ. ἄ. 2) Ὁ κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν μὴ τιμηθεὶς διὰ προσφορᾶς τινος Ἀνδρ.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

Β) Ἐνεργ. 1) Ὁ μὴ σεβόμενος, ὁ μὴ ἐκτιμῶν τινα Κύπρ. 2) Ὁ ὑπερήφανος Ἡπ. Συνών. ἀκατάδεχτος 1, ἀντίθ. καταδεχτικός.

ἀμπεξέριastos ἐπίθ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μπεξέριastos <μπεξερίζω ἀμαρτ.

Ἀκάματος, ἀκαταπόνητος, σθεναρός: Ἀμπεξέριastos ἄνθρωπος, ἀμπεξέριasto κορμί. Συνών. ἀμπεξέριστος.

ἀμπεξέριστος ἐπίθ. Λεξ. Κομ. Δεῖκ Λάουνδ. ἀδεξέριστος Θράκ. (Σαρεκκλ.) κ. ἄ. ἀμπεξέριστους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μπεξέριστός <μπεξερίζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ὁ μὴ ἀπαυδῶν, ὁ μὴ ἀποκάμνων. Συνών. ἀμπεξέριστος.

ἀμπέλα ἡ, Κάρπ. κ. ἄ. — Λεξ. Βλαστ. 293 ἀδέλα Κρήτ. (Σέλιν. κ. ἄ.) ἀμπέα Τσακων.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ἀμπέλι.

Μεγάλη ἄμπελος. Συνών. ἀμπέλαρος, ἀμπελούκλα. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀμπέλα Μακεδ. (Σέρρ.) Σῦρ. Χιώτη Ἀμπέλα Ρόδ.

ἀμπελάγρι τό, Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. ἀμπελάγρη, ὅπερ ἐσχηματίσθη κατ' ἀντίστροφον σύνθεσιν ἀντὶ ἀγρόμπελη. Πβ. ΓΧατζίδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 211.

Ἀγρόμπελη 1, ὁ ἰδ.: Ἐκοπα ἀμπελάγρι νὰ βάλουν 'ς τὰ βάζα, γιατί τούτη τ'ν ἐποχή δὲν εἶναι ἄλλα λουλούδια.

ἀμπελαῖτης ὁ, Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀμπέλι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -αῖτης. Πβ. ΑΧατζῆν ἐν Byzant. - Neugr. Jahrb. 9 (1930/2) 78.

Εἶδος σταφυλῆς.

ἀμπελάκι τό, κοιν. ἀδελάκι πολλαχ. ἀμπιλάκ' βόρ. ἰδιώμ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀμπέλι. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Μικρὰ ἄμπελος κοιν.: Εἶχα ἐν' ἀμπελάκι ποὺ 'κανε ὠραῖα σταφύλια. Συνών. ἀμπελόπουλλο, ἀμπελουδάκι, ἀμπελούδι. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Ἀμπελάκι πολλαχ. Ἀμπιλάκ' Στερελλ. Ἀμπελάκι πολλαχ. Ἀμπιλάκια Στερελλ. 2) Παιδιά τις Πελοπν. (Χοτούς.) Πβ. ἀμπέλι 2.

ἀμπελάνθισμα τό, Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. ἀμπελόνθισμα Θράκ. (Σκοπ.) ἀμπιλόνθισμα Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀμπελόνθισμα Λεξ. Κομ. Δεῖκ

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀμπέλι καὶ ἄνθισμα. Ὁ τύπ. ἀμπελόνθισμα κατὰ τὰ πολλὰ σύνθετα, τῶν ὁποίων τὸ ἀ' συνθετ. εἶναι τὸ ἀμπελο-, ὡς ἀμπελόβεργα, ἀμπελόνερο κττ. Τὸ ἀμπελόνθισμα καὶ παρὰ Βλάχ. Πβ. μεταγν. οὐσ. ἀμπελάνθη καὶ ἀρχ. οὐσ. οἰνάνθη.

1) Τὸ ἄνθος τῆς ἀμπέλου ἐνθ' ἄν. 2) Ἡ ἐποχὴ τῆς ἀνθήσεως τῆς ἀμπέλου Θράκ. (Σκοπ.) — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.: Κατὰ τ' ἀμπελάνθισματα Μ. Ἐγκυκλ.

ἀμπελαξίνα ἡ, ἀμάρτ. ἄδελαξίνα Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀμπέλι καὶ ἀξίνα.

